

УДК: 327(497.11)

Примљено:

30. октобар 2008.

Прихваћено:

3. новембар 2008.

Оригинални научни рад

НАЦИОНАЛНИ ИНТЕРЕС

NATIONAL INTEREST

Година IV, vol. 4

Број 1-3/2008.

стр. 109-124

Мирослав Ивановић*

БОРБА ЗА ЕВРОПУ

Резиме

Разматрамо питање шта значи борба за Европу у данашњој Срији. Одговор се креће у две равни: културној и политичкој. Показујемо да ми у културно-цивилизацијском смислу не припадамо Европи, то јест романо-германској цивилизацији. Ми смо засебна, словенско-византијска цивилизација. Политички интереси за улазак у ЕУ и НАТО не постоје. Осим губитка независности, територијалних губитака и даљег распада нације не можемо имати никакве користи. Економски интереси такође не могу бити гарантовани приступањем ЕУ. Актуелно стање, противно овим аналитичким констатацијама управо је супротно. Процеси евроинтеграције су достигли такав степен да је политичка и културна независност земље сведена на минимум, што је заправо стање окупације.

Кључнеречи: словенска цивилизација, романо-германска цивилизација, политичке институције, Европска унија

Данас код нас као да постоји потпуни интелектуални и политички консензус када је реч о Европи. Уметници, писци, филозофи, научници, утркују се у свом истицању европејства, а једина признања која прижељкују јесу она која долазе споља, из Европе. Сваки и најмањи успех, било да је то објављена прича, постављена позоришна представа или објављен научни рад негде у Европи, преувеличава се до неслућених размера, као да је реч, у најмању руку, о Нобеловој

* Институт за криминолошка и социолошка истраживања, Београд

награди. То што та дела тамо у Европи попуњавају провинцијални простор и налазе се на скали шесторазредних догађаја, овде нема значаја. И то што их тамо нико не узима претерано озбиљно, овде се не схвата или прећуткује. Довољна је магична реч “Европа” да изазове усхићење код наших медиокритета.

Да ли је суд Европе заиста “Страшни суд”, имамо ли ми права на свој поглед на ствари, или се морамо препустити том “страшном судилишту” на милост и немилост? Да ли смо ми незрела деца, закржљале јединке у развоју које вечно касне за Европљанима? То су питања на која је потребно одговорити када је реч о интелектуалним вредностима.

Још трагичније стоје ствари када је реч о политици, о политичкој судбини нашег народа. Нема ни једне организоване политичке силе, покрета или партије, која би се јавно супротстављала Европи, нашем прикључењу овој, никог ко би видео перспективу и могућност самосталног живота или живота у неком другом савезу, другој заједници. И овде као да постоји општи консензус. Да ли је заиста наш државни и народни живот немогућ без прикључења Европи, да ли је то прикључење добро или штетно за нас, да ли је оно ствар наше воље, може ли се избећи? То су друга питања на која би требало разумно одговорити ако хоћемо да добијемо смислено објашњење наше борбе за Европу.

И тако, Европу нико код нас не пориче, нико не доводи у питање сјај и величину ове цивилизације, нити ико сматра непожељним да се прикључимо овој надржави, заједници држава, Европској унији. Да ли то значи да је у питању ноторна истина, или је јавни консензус последица прераде свести, идеолошког лудила које је дошло на смену истрошеном марксизму?

Та општа гомила наших проевропејаца може се поделити у две класе. Једни који мрзе и поричу сваку вредност властитом народу, те улазак у Европу виде као избављење од сопствене самомржње, властитог комплекса ниже вредности. За њих је чињеница што још нисмо у Европи неподношљива, знак да смо је недостојни, или, још чешиће, да је то последица ретроградних политичких деловања која приписују својим стварним или умишљеним политичким противницима.

Другу класу чине они са више достојанства, али и са комплексом више вредности. И они не доводе Европу у питање, али сматрају да смо ми већи Европејци од тамо неких Немаца, Француза, Холанђана итд. Европа је рођена на Балкану, веле они, њени корени су у античкој Грчкој, наш средњи век је наставак античко-византијске традиције, те данашња Европа по свом европејству може само да се нама прикључи, а не ми њој. По њима, Европа ће то увидети и скрушено нас примити као себи равне; данашњи “неспоразуми” биће заборављени, европејство ће бити остварено у својој целини, без нас је оно недостатно, крње.

Довољно је рећи да су то две стране исте медаље, исте фалш-монете која прелази из руке у руку, из главе у главу, као највећа и најтрагичнија заблуда нашег времена, суноврат једног покољења без части и достојанства, без разумне вере у своје сопствене снаге. Ово покољење интелектуалаца и политичара својом сервилношћу пред Европом, својим активним учешћем у предаји наше судбине у европске руке, биће означено у далекој будућности као најодговорније за одрођавање и декаденцију српског народа. Али, и то само под условом да као народ опстанемо, јер ако нам се за неколико векова затре сваки траг, и ово покољење велеиздајника биће заборављено као да никада и није постојало. Да овакви сценарији нису пуке катастрофичке визије, учи нас историја. Када је Србија ушла (додуше невољно) у састав Отоманске империје и тамо провела готово пет векова, тај период је с правом означен као клиничка смрт народа, као период великог застоја у народном животу. С друге стране, бројна словенска популација која је чинила гро пруске државе потпуно је поништена током неколико векова. Њихова крв данас тече у немачким венама, али народног сећања ни имена више нема. Каква нас судбина чека у Европи, тешко је категорички одговорити. Размотрићемо, аналитички, различите аспекте ове наше борбе за Европу.

Културно–цивилизацијски аспект

Да ли ми припадамо по својој култури, карактеру цивилизације, Европи? Ово питање је старо, постављено је експлицитно у XIX веку од стране неколицине руских мислилаца¹,

1 О овоме сам и сам писао више пута, као у чланку “Ми нисмо Европа!”, а сада се доста тога може наћи у мојој књизи *Идеологија у доба велике прекретни-*

и на њега је одговорено негативно. Суштина одговора се своди на следеће: Европа представља романо-германску цивилизацију коју су створили народи ових двају племена, романских и германских. Словени не припадају овој цивилизацији већ чине властиту цивилизацију, словенско-византијску, баштине византизма као своје генеричко наслеђе. Чињеница што су Западни Словени, као и Словенци и Хрвати, примили католичку веру, те потом делимично и протестантску, није довољна улазница за романо-германску цивилизацију. Оно што јесте чињеница, то је, да Словени нису дали никакав значајан допринос овој цивилизацији.

Приближно од XVII века најраније, Словени преузимају од Европејаца, романо-германских народа, различите културне форме, у уметности, архитектури, музици итд. и почињу да стварају дајући тим формама властити садржај и уносећи елементе властитог народног живота у њих. На тај начин, ствара се синкретичка цивилизација што не значи да су Словени ушли у романо-германску, европску цивилизацију. Преношење културних форми је било присутно и раније. Европејци су, на пример, преузели током ренесансе многе форме од античког света, али нису постали део те, већ тада мртве цивилизације.

Већ пар векова упоредо постоје две велике цивилизације, европска и ова наша, словенска, упоредо, наравно, с другим великим светским цивилизацијама. Словени у XIX и XX веку показују завидан ниво културног уздицања и стваралачког полета. На Западу се осећа декаденција, трансформација класичне европске културе у други облик, који, следећи А. Зиновјева², можемо назвати развијеним западњаштвом. Данас се у Европи, на Западу уопште, развија нови тип цивилизације коме је класична европска цивилизација и култура у многим аспектима супротна, али он се развија управо међу

це. Позивао сам се, између осталог, и на најзначајније књиге руских мислилаца који су писали о овоме, то су пре свих, Н. Данилевски, *Русија и Европа*, К. Леонтјев, *Просечни Европејац, Византизам и Словенство*, те у XX веку, Н. Трубецки, *Европа и човечанство*. Ово су култне књиге које би требало да буду обавезна лектира у српским школама, али, како стоје ствари, бојим се да ће ускоро такве књиге бити законом забрањиване. Ово није тек још једна катастрофичка визија, то је реална политичка могућност.

2 Зиновјев А, *Запад*, „Наш дом“ Београд, 2002, нарочито поглавље “Запад и западно-европска цивилизација” и неколико ближних поглавља.

тим народима мењајући и њих саме. У култури се, на пример, напуштају класичне форме и поспешују се нови изражајни видови, нове технике, спектакли, квази сликарство, музика са елементима електронске музике итд. Са продирањем политичког утицаја у Источну Европу и на Балкан, почело је и пресађивање ових нових форми, с тенденцијом (и јасном намером) да се класична словенска уметност и народни живот измене.

Ако желимо да вреднујемо и супротставимо овом развијеном западњаштву класичне форме, не само наше цивилизације, већ и класичне европске, ја бих дао предност овим потоњим. У том “савременом” изражавању запажамо психолошко сиромаштво, убогост, недаровитост под видом “новог”, све до отвореног пропагирања неморала и намерног рушења друштвених табуа.

Закључимо, словенско-византијска цивилизација се разликује од романо-германске цивилизације, како у њеном класичном облику, тако још више у њеном најновијем облику који се развија последњих пола века и који се сада, свим средствима, покушава пресадити и на словенско тле. Већ сама чињеница разлике ових двеју цивилизација јесте довољан разлог да не улазимо у Европу, да не напуштамо нашу цивилизацију и културу и преобраћамо се у нешто друго. Управо зато што то није наше, никада у озбиљним размерама, небројећи мали број појединаца, нећемо заузети пропорционално место у тој новој цивилизацији. То значи да ће Словени бити само етнички материјал за туђу културу, а у стратификовању европског друштва заузећемо, *eo ipso*, одговарајуће ниже слојеве друштва. Бићемо испод романо-германских народа, а изнад Рома, Турака и разних азијско-афричких дошљака, делећи са њима мануелне послове и партиципирајући у маскултури намењеној нижим слојевима. Да ли ми желимо такву судбину?

Политички аспект

Борба за Европу у политичком смислу има посебну предисторију у односу на словенске народе, па и нас. Европску унију као надржаву формирале су земље романо-германских народа. То уједињење није текло без отпора, а и данас

протиче у добро познатим противуречностима. Чињеница је, међутим, да њено језгро чине најмоћније западне државе Европе, Немачка, Француска и Велика Британија, у другом реду су Италија и Шпанија, па остале земље. После распуштања Варшавског пакта и других уговора између земаља Источноевропског блока, као и после разарања Југославије и Совјетског Савеза, приступило се поступном и селективном укључивању ових земаља у Европску унију, и паралелно у НАТО-пакт.

Формално ЕУ има тобоже своје критеријуме за пријем, од економских показатеља до политичког и државног уређења земаља будућих чланица. Но ти критеријуми су само кулиса на позорници, а тачније речено, чиста фарса. Пријем балтичких држава, те Румуније и Бугарске пре Хрватске, потом агенда кандидатуре за пријем земаља-патуљака као што су Македонија, Албанија, Црна Гора, а сад већ и Косова као тобоже независне државе, показују јасно да ти критеријуми не важе и да се пријем врши по закулиским мерилима која се базирају на геополитичким и стратешким интересима чврстог језгра западноевропских земаља и (!) САД. Нема бољег доказа да је толико хваљени правни карактер ових земаља заправо чисто изругивање праву када се ради о проширењу ЕУ.

ЕУ, као и свака империја не прима нове чланице, она их осваја! То што карактер освајања није видљив и бруталан као у време Римске империје, не мења суштину. Сада се осваја пропагандом, поткупљивањем, заузимањем медијског простора, економском колонизацијом и томе слично. Али ове методе нису тако нове по својој суштини како се чини на први поглед. И у ранијим вековима било је прикључивања и заузимања земаља без отвореног рата. С друге стране, добровољност приступа империји јесте идеал сваке империје, то је економичније и мање се ресурса троши. Но, и крвави ратови нису искључени ако је то потребно. На примеру бивше Југославије и рата НАТО-пакта против Србије, то је већ демонстрирано. Слично би могло следити и у Украјини, бојим се са непредвидивим последицама.

ЕУ прокламује тобожњу добровољност: “На вама је да одлучите, ми вам само дајемо шансу”, веле њихови демагози. Код нас се ствара представа да то што ми нисмо још

увек члан ЕУ јесте жалосна последица делатности бившег режима Слободана Милошевића. У стварности ствари стоје сасвим другачије. Одмах после 5. октобра и губитка власти тадашњег режима, европски емисари долазе масовно у Србију, и то као ревизори и контролори у свим министарствима. Противно томе што је законом јасно одређено да странци, то јест они који немају наше држављанство, не могу бити запослени у државним органима, ово се фактички десило и траје до данас. На тај начин ми смо већ под контролом ЕУ и тешко је проценити колико се државних одлука доноси под њиховим директним диктатом. Како сада ствари стоје, ми не можемо избећи судбину припајања ЕУ.

Прикључење неком савезу чак и у много безазленијој форми, подразумева крупне и одговорне одлуке владе, па и тако обухватне механизме као што је референдум. Својевремено се Шведска референдумом поделила на два дела и тако је створена Норвешка. У нашем случају се прикључење подразумева као свршена ствар. Никоме не пада на памет да “пита народ”, као да је то чињеница око које постоји консензус. Ако наравно до референдума дође, исход ми је унапред познат. Референдуми се проводе када је јавно мњење већ припремљено за пожељну одлуку. Ако се случајно догоди да референдум “не успе”, то јест да народ гласа супротно од оног што су архитекте ЕУ замислиле, онда се он понавља док народ не гласа “како је исправно,” као што је био случај у Данској.

Формално гледано, све партије које се залажу за присаједињење Србије ЕУ требало би забранити јер крше Устав и независност земље доводе у питање. У стварности, чули смо недавно претње са најузвишенијег места у парламенту да ће се предузети мере против свих који “спречавају европске интеграције Србије”. Пошто говорница није правник већ психијатар, можда објашњење треба тражити унутар ове друге бранше. Шта то заправо значи и како је то могуће спроводити можемо тек нагађати, но да је то могуће противно сваком праву, не сумњам.

Зашто би се постављало уопште питање о уласку Србије у ЕУ? Шта је довољан разлог да се покрене тако крупно политичко питање? Да ли је било уличних протеста и масовних захтева за улазак у ЕУ? Да ли је ЕУ поставила званично и формално ултиматум Србији? Када се овако поставе ства-

ри, онда је јасно да је цео проблем само фарса, у стварности све се закулисно решава по већ замишљеном и чврсто утврђеном, сценарију. У ово не треба сумњати ма како нас наши “научници” у друштвеним наукама убеђивали да је такво гледање “теорија завере” и “ксенофобија” тобоже дубоко усађена код Срба, а што су ови “научници” својим “непогрешивим” тестовима установили. Све је то бацање идеолошке прашине у очи са циљем да се оствари зацртани циљ.

У пропаганди која је споља наметнута, а сада је спроводи актуелна влада, као што су то и претходне владе чиниле већ дужи низ година у мањој или већој мери, прикључење се представља као нека врста “уласка у рај”, и то потрошачки! Никада се не говори о могућим лошим последицама. Прво, да ли је, када се једном већ уђе, могуће изаћи? Противно правној регулативи ЕУ, сумњам да би се то толерисало *освојеним* земљама, словенским, као и таквим као што су Румунија и Мађарска, на пример. Можда би се то дозволило Ирској или Португалији, они су њихови!

Затим, сматра се да само чланством у ЕУ можемо економски напредовати, то јест побољшати материјални положај државе и друштва, грађана. Случајеви великих економских криза, као што је садашња претња, нису контра пример за наше европејце. Мада би релативна неукљученост у економије западне заједнице могла бити брана сопственом економском краху, противно свакој логици ово се не прихвата. И даље се тврди да је спас у прикључењу – економском краху! Познато је да је Краљевина Југославија избегла економску кризу из 1929. године, будући да као претежно аграрна земља није била инволвирана у систем западних економија.

Не увиђа се да када једном уђемо у ЕУ, ми нећемо више имати механизме да изађемо из ширег друштвено-економског модела. Нећемо имати свој новац, нећемо моћи да дозирамо свој развој, нећемо моћи да мењамо законе који нам евентуално не одговарају. О напуштању стриктно либералног економског модела могуће је само сањати. Може постојати друштвени интерес, па чак може бити и консензуса да дође до ублажавања социјалних разлика, али то нам неће бити дозвољено – уласком у ЕУ добијамо обавезу да производимо богаташе и сиротињу! Ко има интерес да се енормне количине богатства слију у руке неколицине домаћих и страних богаташа – само та неколицина!

Код нас се ствара илузија да је довољно “прекопирати” европске законе и да ће се тиме решити готово сви проблеми, а друштво идеално регулисати. Не схвата се да закони нису никли на пустом месту већ су производ једне конкретне традиције и обичајности, као и одговор на конкретне проблемне друштва. Да ЕУ има много добрих закона који су и нама пригодни, није тајна, заиста није потребно измишљати рупу у саксији. Међутим, далеко да је све идеално. На пример, ЕУ има закон којим се прописује да плодови воћа који се продају у трговини морају бити уједначени, остали се бацају или искоришћавају евентуално на друге начине. После ове кризе, они намеравају да такав ирационалан закон промене, да би и сиромашни могли да се нахране. Далеко од тога, дакле, да су закони ЕУ савршени! Али, ако једном будемо обухваћени свим тим законима, бићемо затворени у дати модел. Шта тај модел гарантује? Једина сигурна гаранција је несамосталност нације и државе, све друго је под знаком питања.

Један важан моменат уласка свих бивших социјалистичких држава везан је за чланство у НАТО-у. И овде имамо хипокризију на највишем нивоу. У критеријумима за чланство у ЕУ није нигде наведено да је предуслов чланство у НАТО-пакту. Међутим, фактички то јесте био услов свим новопримљеним чланицама са Истока. Будући да је НАТО организација која има за првенствени циљ неутралисање Русије (раније СССР-а), а у идеалном случају њено уништење као државе, те уништење руског народа, поставља се најдубље морално и егзистенцијално питање за нас: Да ли ми треба да постанемо члан таквог савеза? Будући да су Руси и Русија наш историјски савезник, заштитник и братски народ, што је више него пријатељски, одговор је несумњив – никада! Међутим, код нас се или не схвата или прикрива овај злочиначки карактер НАТО-пакта против Русије. Са нестанком Русије са историјске сцене, врата светског господства САД и ЕУ би била широм отворена

И не само то. Чак и када не би постојао овако мрачан циљ, текућа пракса НАТО-а је довољна да нас одврати од учења. Као чланица овог пакта Србија би морала своје војнике да шаље широм света да гину за туђе интересе. Тим је чудније што се неке мисије већ одвијају (по свему судећи, засад учествујемо само као логистика), док се истовремено војска

слаби, деморализује, отворено се говори да неће бити употребљена у одбрани наше територије, а унутрашњим противницима евроинтеграције и натоинтеграције се отворено прети чак и у иступањима високих чиновца ВС. Поставља се питање под чијом је контролом наша Армија?

Актуелно стање евроинтеграције

Видели смо да ни са културолошког, ни са политичког аспекта нема основа за улазак Србије у ЕУ. Културно-цивилизацијски ми не припадамо Европи, а Европа је синоним за романо-германску цивилизацију, уколико пренебрегнемо географску чињеницу да се једно полуострво азијског копна назива континентом Европа. Да је овом полуострву неоправдано наденут помпезни назив “континента”, нема потребе истацати. Политичке штете од предавања своје судбине у туђе руке мора увек бити, поготову ако се та судбина предаје у руке политичком непријатељу.

Противно овим очигледним увидима, сведоци смо да се ово штетно деловање систематски проводи. Не без помоћи и диктата са једне стране, овај процес назван “евроинтеграцијом” системски се намеће. Започето је у сфери културе, пропаганде, идеолошке обраде мозга преко мас-медија, литературе, уметности, научне делатности, па се прешло на деловање и контролу наших институција, од правосуђа, војске, полиције, до парламента и владе.

У сфери пропаганде деловања су у тој мери масовна да су потребни томови књига да би се побројала. Пођимо од невероватне чињенице да се државни телевизијски канали најављују као “медијски јавни сервис *европске* Србије”. Замислите само тај ефекат на свест просечног човека ако је принуђен да ову поруку слуша сваки дан на десетине пута. Такво испирање мозга није забележено ни у најгорим тоталитарним системима ХХ века. Ко је дозволио да се ова пропаганда лаж, табоже тако наивна, бесомучно понавља? Како је могуће да на то не реагује ниједна влада (вероватно су све у овоме биле сагласне), не протестује чак ниједно удружење, ниједан интелектуалац од јавног угледа. Очекивали бисмо да бар “отац нације” скрене јавно пажњу да није пристајно да се тако представљамо јер *de facto* нисмо члан ЕУ. Ништа се од тога није догодило, консензус је постигнут! Да не говоримо

о емисијама као што су “Евронет” и сличнима које нас непрекидно извештавају како тај европски свет живи, дише, осећа, ради и умире. У исто време ни речи о Србима који су остали као таоци у Хрватској, готово ништа о Србима у Босни, да не говоримо о нашим сународницима у Албанији, Румунији, Мађарској? А имамо Министарство за дијаспору које додуше нешто ради, али недовољно одређено: понека репортажа уз помоћ овог Министарства о нашим у Аустралији, на Новом Зеланду, Папуи Новој Гвинеји....

Пропагандно деловање у прилог евроинтеграција се проводи дословно кроз све телевизијске куће, штампу и друга средства информисања. Оно се, природно, нарочито интензивно проводи преко ТВ-станица у власништву западног капитала. Ту и тамо појављује се и по нека радио или ТВ-станица која дозвољава и супротно мишљење, али оне су ретке, брзо се гасе и није јасно у чијем су власништву. Мислим да се оне формирају *ad hoc* да би се створио привид слободног друштва и да би се отворио “вентил” за многобројне незадовољнике. О пропаганди нећу више ништа рећи осим констатације да се систематски проводи, да је информациони простор под контролом евроинтегралиста 98 одсто, да су медији који то систематски проводе у рукама странаца барем 50 одсто, те да за другачије мишљење више нема места, осим у књигама и стручним часописима што апсолутно нема утицаја на масе.

Култура је важан сегмент преко кога се формира свест човека, чак и просечног, поготово у модерно доба масовне културе. Филм, позориште, телевизијске емисије данас стварају и формирају укус, преференције, вредности, па и предрасуде. Постоји култура елитистичка, за уски слој најобразованијих људи, и постоје подножја те културе, народна култура за широке слојеве народних маса. И једна и друга су стављене под контролу, нарочито када је реч о финансирању и популарисању производа културе.

Данас се као озбиљна дела представљају недаровите књиге, филмови, позоришне представе, само ако афирмишу вредности западњаштва или ниподаштавају националну традицију. Невероватан број медиокритета је заузео културни простор, као што су “књижевници” М. Видојковић, В. Арсенијевић, З. Тирић, Б. Србљановић и њима слични. Готово це-

локупна филмска индустрија већ готово две деценије прави филмове са тезом, изопачује стварност, представља наш народ у карикатуралном или изразито негативном светлу. То је поготово случај када је реч о ратној тематици деведесетих година прошлог века. Једини частан изузетак јесте режисер Е. Кустурица који је направио два ремек-дела, *Андерграунд* и *Живот је чудо*, обрађујући ову тематику без идеолошког набоја, не осуђујући стране у сукобу и не политизујући плитко. Говорим о делима филмских стваралаца која су задобила шири публицитет, немам увида у све што је створено, но за утицај у култури релевантно је оно што је доживело рецепцију.

Класичне изражајне форме све се више потискују и маргинализују, а њихово место заузимају којекакви мултимедијални пројекти, хепенинзи, спектакли, квази-изложбе итд. На овакве, дословно, бесмислице троше се огромне паре, док истински ствараоци углавном тешко преживљавају уколико већ нису доживели афирмацију и раније се материјално осигурали. Даровити млађи ствараоци на тај начин се гурају на странпутицу упропашћавајући и багателишући свој таленат. Врхови националне културе се тако подрезују, прерађују се поступно у форму где национални, и шире словенски, израз више неће бити препознатљив. Све ово је израз те опште борбе за Европу чије освајање ће заправо бити почетак смрти аутентичне нације и њене културе.

Што се тиче масовне културе, народне, она такође доживљава тешко изрођавање. Осим потпуног напуштања традиционалне културе, како фолклора, тако и народних рукотворина, те наивног сликарства, скулптуре итд. догађа се и својеврсна псеудоморфоза где се елементи традиционалне, такозване народне музике, задевају у европске форме, све до увођења елемената порнографије. Овакво изрођавање доприноси све већем одвајању од традиције и доноси један нови производ који ће стварати једног културног кентаура са главом Европејца и телом Србина. Срозавање традиционалне културе значи и срозавање традиционалних вредности. Уместо изражавања лепоте, стида, честитости, смерности, узвишености, јунаштва, племенитости итд. ове нове, назови народне форме, све више изражавају охолост, подлост, надменост, нискоост, притворност, конформизам, егоизам, бестидност, распуштеност и све друге замисливе негативне особине које се

уздижу у ранг пожељних вредности. Овако формирана јединка, вођена нискошћу и властитим егоизмом, постаје погодан објекат манипулације. Такве јединке постају поуздани конзументи свих бесмислених и безвредних производа који им се намећу, те назаинтересовани и неспособни браниоци општег националног добра које за њих више не постоји.

Ово је жалосни израз европеизације у култури који је припрема за политичку европеизацију, а он затим постаје још више оснажен и учвршћен таквом политиком – то је својеврсна дијалектика друштвених процеса. А како стоје ствари у политичкој сфери данас?

Од 2001. године Европљани се директно и активно мешају у наш политички живот и делују на владе. После одласка Милошевића са власти ствари су представљене тако, као да су они, Европљани, били непријатељи једног злог режима, а да против српског народа и државе немају ништа против. Међутим, ускоро се проводе масовне и лукаве закулисне операције са циљем одвајања Црне Горе од Србије, а потом и Космета. У случају Црне Горе евидентно је била активна улога Европљана, а припреме за одвајање трајале су готово две деценије. Потом је на ред дошло Косово и Метохија. Тај процес који је започет директно ратом НАТО-пакта против Југославије сада треба да добије коначну законску форму, ако је међународно право уопште могуће назвати правом.

Имали смисла евроитеграција Србије с гледишта заштите њених територијалних интереса? Европа је уз главну улогу САД, све учинила да што већи број исконско српских земаља припоји новоформираним државама Хрватској и Босни (у овој су Срби добили неку квазидржаву Републику Српску, што је опет мање зло од горег). Потом је одвојена Црна Гора што не треба посматрати као коначан процес стварања нове нације и засебне државе. Поновно уједињење би у повољним околностима било релативно лако. Проблем је у томе што те нове повољне околности никада неће настати унутар ЕУ!

Случај Космета је још тежи. ЕУ је преузела мисијом Еулекса контролу, такорећи потпуну, над овом нашом територијом. Крајњи циљ је да се Косово и Метохија под именом Косово предају Шиптарима, да се Срби што више иселе, те да се тај простор етнички очисти. За неколико деценија би се повезао с Албанијом у једну државу или европску регију,

свеједно, и тиме би се створио велики број малих, подједнако слабих држава које не би представљале никакав активан фактор у ЕУ. Геополитички простор Балкана би био потпуно потчињен моћнијим структурама ЕУ. И у овом случају повољног решења косметског проблема за нас нема унутар Европе. Противно овим очигледним замислима и реализацијама наша влада се и даље активно бори за Европу. Крајњи и милитантни евроинтегралисти на нашој политичкој сцени исправно истичу да је немогуће сачувати Космет и истовремено ући у Европу. Стога предлажу радикално решење – предају наше законите земље Шиптарима.

Ако су наше владе после 2001. године заиста искрено желеле да очувају Космет, њихова политика је морала бити антиевропска и антиамеричка. Ја овде говорим са становишта идеалне политике, а не такозване реал-политике која је саздана од ситних компромиса, обмана и самообмана, а проследице су обично горе од принципијелног вођења једне промишљене и доследне политике. На пример, било је потребно у више махова тражити у УН затварање незаконито успостављене америчке базе Бондстил. То никоме на памет није падало, а то је први услов ослобађања Космета од евроамеричке окупације. Наши политички односи са ЕУ и САД показују све знаке слабости, сервилности и крајње потчињености њиховој политичкој вољи. Ми имамо Канцеларију НАТО за информисање при Министарству одбране што Хрватска нема. То је јасан показатељ наше добре воље и пристанка да Американци у својству незваних гостију, то јест окупатора, остану на нашој земљи. Па још којекакви уговори о слободном проласку НАТО трупа преко територије Србије итд. све то даје крајње песимистичну слику о ставу наших влада према војном и политичком присуству ЕУ и САД на нашој земљи. Са становишта реалне политике поставља се питање да ли смо могли учинити нешто боље? На ово питање нећу одговарати, оно има хипотетички карактер.

Као што сам већ нагласио, на политичкој сцени Србије изгледа да је консензус о уласку Србије у ЕУ прећутно постигнут. Једина озбиљна политичка снага унутар затеченог стања парламентарне демократије која је показивала колико-толико евроскептицизам бије је СРС. Међутим, недавно се и она распала. Прве изјаве лидера који су се одвојили јасно

су ставиле до знања правац будуће политике: (1) евроинтеграције, (2) одустајање од исконско српских земаља. Другим речима, потпуна сагласност с политиком ЕУ и САД према нашим нерешеним проблемима. Колико се може видети у овом тренутку, следећи избори ће само потврдити да је свест маса већ обрађена у процесу потчињавања Европи и напуштању легитимних националних интереса. Ма какав исход био, чак и ако се донесе референдум о уласку Србије у ЕУ и НАТО, савест нам налаже да јасно саопштимо истину о последицама уласка у ове структуре. То интелектуално поштење може се срести и на Западу, премда све ређе. Сасвим је друго питање што изношење истине нема делотворног учинка без владања мас-медијама и другим ресурсима.

Дакле, општа капитулација пред Европом видљива је у култури, мас-медијима, промени стила живота, на политичкој сцени, у државним одлукама најодговорнијих људи, једном речју, она је тотална и свепрожимајућа. Какав закључак из свега овог можемо извући?

С обзиром на све наведене чињенице намеће се неизбежан закључак да је *Србија окупирана држава*. Премда се некоме може учинити да је овој закључак претеран, разлог може само лежати у неразумевању смисла окупације. Под окупацијом се обично подразумева присуство војних трупа на тлу поробљене државе, директна власт окупатора или марионетског режима који му служи. Али више од лингвистичких дефиниција представу окупације формирају приче или, у новије време, филмови и визуелне представе о таквом феномену. То су обично слике бодљикавих жица, контролних пунктова, полицијског часа, војника и официра по улицама и установама. То је нетачна представа, историја је нудила разне врсте окупација и потчињавања.

Суштина окупације се своди на следеће. Она се мери утицајем једне државе на матичну, и то с обзиром на правац развоја, доношења слободних политичких одлука, ступања у савезе с другим државама, утицаја на карактер и садржај културе, самостално управљање војском итд. Може се навести још читав низ аспеката државног живота који одређују слободу или окупираност једне државе и народа. По свим параметрима, поменути као и другим релевантним, Србија показује да више није слободна и самостална држава – она је

окупирана! Правац њеног политичког и културног развоја, њене државне одлуке доносе се у Вашингтону и Бриселу, а не у Београду.

Miroslav Ivanovic
BATTLE FOR EUROPE

Summary

In this text author analyzed what was the meaning of battle for Europe in Serbia today. Answer to this question is divided into two parts – cultural and political spheres. The author pointed out that in cultural and civilizational sense we don't belong to Roman-German civilization. We are a separate, Slavic-Byzantic civilization. There are no political interests for enrollment into the European Union and NATO. Loss of independence, territorial loss and further disintegration of nation taken apart, there is no any use whatsoever for it. Neither is fulfillment of economic interests guaranteed by enrollment into the European Union. In contrast to this conclusion of the analysis, actual state is quite a different one. Euro-integrative processes have reached such level that political and cultural independence of the state has been reduced to a minimum value and, in other words, it is equal condition to that of an occupied state.

Key Words: Slavic civilization, Roman-German civilization, political institutions, European Union